

Мій перший спогад: літо, вечоріє.
Високу зірку птах наздоганя.
І пальці — в гриві. І од страху — млію.
А батько за узду веде коня.

Я вже й не знаю — білий кінь чи чорний.
Не пам'ятаю — бачив хто чи ні.
А тільки шлях. І зірка вечорова.
І їду я на батьковім коні.

Складне життя у вершника, їй-право,
Галоп, алюр — і степом навмання!
Звертаєш вліво, об'їжджаєш вправо,
Але при тім — не зрадь свого коня.

Хіба й по тому, що прибудеш першим,
Хіба й всього, що хтось наздоганя?!
Впушу узду, в своїм сідлі померши, —
Мені мій батько вибирав коня!

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.